

Lee Child

Ghinioane și încurcături

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Numele bărbatului era Calvin Franz, iar elicopterul era un Bell 222. Franz avea picioarele fracturate, așa că a trebuit să fie urcat la bord legat de o targă. Manevră deloc dificilă. Elicopterul Bell era un aparat de zbor încăpător, cu două motoare, conceput pentru călătorii corporatiste și departamentele de poliție, putând lua la bord șapte pasageri. Ușile din spate erau cât ale unei dubițe și se deschideau larg. Rândul de scaune din mijloc fusese scos. Era loc destul pentru Franz pe podeaua aparatului.

Elicopterul mergea la ralanti. Targa era cărată de doi bărbați. Se aplecară în curentul produs de pale și lungiră pasul, al doilea mergea cu fața înaintea, iar primul, cu spatele. Când ajunseră în ușa deschisă, cel care mersese cu spatele puse unul dintre mâneri pe prag și se dădu la o parte. Celălalt înaintă și împinse cu forță, făcând targa să alunece înăuntru. Franz era treaz, chinuit de dureri. Țipă și se smuci o vreme, nu prea mult, căci chingile de peste piept și coapse erau strânse. Cei doi bărbați urcară în urma lui, trântiră ușile, după care se așezară pe locurile lor, în spatele rândului lipsă.

Apoi, așteptară.

Pilotul așteptă.

Un al treilea bărbat ieși pe o ușă cenușie și străbătu suprafața de beton. Se aplecă mult în zona rotorului și își ținu palma întinsă pe piept, ca să nu-i ia vântul cravata. Gestul îl făcea să semene cu un acuzat care își susține nevinovăția. Ocoli botul lung al elicopterului Bell și urcă pe locul din față, alături de pilot.

— Dă-i drumul, zise el privind în jos, punându-și centura de siguranță.

Pilotul tură turbinele, iar ritmul leneș de până atunci al palelor crescuse până la unul alert, acoperit apoi de zgomotul ascuțit al evacuărilor. Elicopterul Bell se ridică de la sol, se înclină puțin spre stânga, se roti puțin, apoi își retractă trenul de aterizare și urcă la trei sute de metri. Pe urmă botul se lăsă în jos și aparatul se repezi spre nord, în mare viteză. Pe sub el defilau drumurile, laboratoarele de cercetare, fabricuțele și cartierele suburbane cochete. Zidurile din cărămidă și pereții-cortină metalici păreau roșii în lumina soarelui care apunea. Peluze mici de smarald și piscine turcoaz făceau cu ochiul în razele scăpătate ale soarelui.

Bărbatul de pe locul din față zise:

— Știi încotro ne îndreptăm?

Pilotul încuviință din cap, fără să spună nimic.

Elicopterul Bell își continuă drumul, virând ușor spre est, ridicându-se ceva mai sus și îndreptându-se spre întuneric. Trecu peste o autostradă aflată foarte jos sub el, peste un fluviu de lumini albe care se târau spre vest și altul de lumini roșii care se târau spre est. La distanță de un minut de autostradă, înspre nord, ultimii metri pătrați de suprafețe construite făceau loc dealurilor joase, aride, cu vegetație sărăcăcioasă și nelocuite. Dealurile

erau portocalii pe pantele orientate către soarele aflat la apus, iar văile și zonele umbrite aveau o nuanță ștersă. Pe urmă, dealurile joase făcură loc unor munți scunzi, cu creste rotunjite. Elicopterul Bell își continuă goana, ridicându-se și coborând, urmând relieful de dedesubt. Bărbatul de pe locul din față se întoarse și-l privi pe Franz, întins pe podea în spatele lui. Zâmbi scurt și zise:

— Încă douăzeci de minute, cred.

Franz nu-i răspunse. Durerea era copleșitoare.

* * *

Elicopterul Bell avea o viteză de două sute șaiszeci de kilometri pe oră, astfel încât în douăzeci de minute străbătu o distanță de aproape nouăzeci de kilometri, trecând peste munți, înaintând mult în deșertul pustiu. Pilotul ridică botul elicopterului și încetini puțin. Bărbatul de pe locul din față își lipi fruntea de geam și privi în jos, în întuneric.

— Unde suntem? întrebă el.

— Unde am mai fost și data trecută, răspunse pilotul.

— Exact?

— Aproximativ.

— Ce e sub noi?

— Nisip.

— Înălțimea?

— Nouă sute de metri.

— Cum e aerul aici?

— Nemișcat. Ceva curenți termici, dar nu suflă vântul.

— E sigur?

— Din punct de vedere aeronautic.

— Atunci, hai s-o facem.

Pilotul încetini și mai mult, făcu un viraj complet și aduse elicopterul la o poziție staționară, la nouă sute de metri înălțime deasupra deșertului. Bărbatul de pe locul din față se întoarse din nou și le făcu semn celorlalți doi care se aflau în spatele lui. Amândoi își scoaseră centurile de siguranță. Unul se ghemui, evitând picioarele lui Franz, ținându-se cu o mână de centura de siguranță pe care și-o desfăcuse, și deblocă ușa cu cealaltă. Pilotul stătea pe jumătate întors pe locul lui și înclină elicopterul puțin, iar ușa se deschise sub propria ei greutate. Pe urmă redresă elicopterul și îi dădu o mișcare de rotație lentă, astfel încât virajul și presiunea aerului să țină ușa deschisă larg. Al doilea bărbat din spate se lăsă pe vine în dreptul capului lui Franz și ridică targa la un unghi de patruzeci și cinci de grade. Primul bărbat își înfipse piciorul în dreptul capătului liber al tărgii, ca să o împiedice să alunece pe fundul elicopterului. Cel de-al doilea bărbat făcu o mișcare ca de halterofil și aduse targa aproape la verticală. Franz alunecă în legături. Era un bărbat masiv și greu. Și hotărât. Picioarele nu-l mai slujeau, dar jumătatea de sus a corpului era puternică și se încorda din răspuțeri. Smucea capul într-o parte și alta.

Primul bărbat scoase un cuțit cu arc și îi acționă lama. Tăie chinga din dreptul coapselor lui Franz. Se opri o clipă, apoi tăie chinga de peste pieptul lui Franz. Cu o mișcare rapidă. Exact în acel moment, cel de-al doilea bărbat împinse targa la verticală. Franz făcu un pas înainte fără să vrea. Cu piciorul drept, fracturat. Scoase un strigăt, scurt, apoi făcu al doilea pas, automat. Cu piciorul stâng, fracturat. Dădu din brațe și se prăbuși în față, impulsul torsului făcându-l să basculeze pe șoldurile imobile și aruncându-l pe ușa deschisă, în întunericul

zgomotos, în curentul puternic al palelor rotorului, în noapte.

La nouă sute de metri înălțime deasupra deșertului.

O clipă s-a lăsat liniștea. Până și zgomotul motorului păru să se estompeze. Pe urmă, pilotul schimbă direcția de rotație a elicopterului, înclină aparatul în partea opusă și ușa se închise singură la loc. Turbinele accelerară din nou, palele rotorului mușcară din aer și botul elicopterului se lăsă în jos.

Cei doi bărbați se întoarseră la locurile lor, împleticindu-se.

Bărbatul din față zise:

— Și-acum, să mergem acasă.

Șaptesprezece zile mai târziu, Jack Reacher se afla în Portland, Oregon, cu banii cam pe sponci. Era în Portland pentru că trebuia să se afle undeva, iar autobuzul în care se urcase cu două zile în urmă acolo oprise. Cu banii cam pe sponci pentru că se întâlnise de două ori într-un bar cu adjuncta unui procuror districtual, pe nume Samantha, căreia îi făcuse de două ori cinste cu o masă după care, de două ori, își petrecuse noaptea la ea. Acum Samantha se dusesse la muncă, iar el plecase de la ea, la nouă dimineața, întorcându-se la autogara din centru, cu părul încă ud după duș, sătul, relaxat, având o destinație deocamdată neclară și un teanc de bani foarte subțire în buzunar.

Atacurile teroriste din 11 septembrie 2001 îi schimbaseră viața lui Reacher din două puncte de vedere foarte practice. În primul rând, în afara periutei de dinți pliante, acum mai avea asupra lui doar pașaportul. Prea multe lucruri din noua eră impuneau identificarea fotografică, inclusiv formularele de călătorie. Reacher era un hoinar și nu vreun sihastru, era neobosit dar nu disfuncțional, așa că se supusese fără crâcnire.

Iar în al doilea rând, își schimbase metodele de lucru cu banca. Mulți ani după ce ieșise din armată, folosisese o metodă care consta în a-și suna banca din Virginia și a cere un transfer prin Western Union, în orice loc se întâmpla să se afle. Însă noile motive de îngrijorare legate de finanțarea teroriștilor desființaseră în mare măsură această metodă telefonică de lucru cu băncile. Așa că Reacher își făcuse un card de bancomat. Îl ținea în pașaport și avea codul PIN 8197. Se considera un om cu prea puține talente dar cu ceva abilități, dintre care majoritatea erau fizice și aveau legătură cu dimensiunea și forța lui neobișnuite; printre ele se număra și aceea de a ști cât este ora fără să se uite la ceas, iar alta era o ușurință de genul junior-idiot-savant la aritmetică. De unde și codul 8197. Îi plăcea 97 pentru că era cel mai mare număr prim de două cifre și îi plăcea 81 pentru că era unicul număr, practic dintr-o infinitate de posibilități, a cărui rădăcină pătrată coincidea cu suma cifrelor din care era compus. Rădăcina pătrată a lui optzeci și unu este nouă, iar opt plus unu fac nouă. Niciunul dintre numerele obișnuite din univers nu mai prezintă o asemenea simetrie remarcabilă. Perfectă.

Cunoștințele sale de aritmetică și cinismul său înăscut în privința instituțiilor financiare îl făceau să-și verifice balanța de fiecare dată când retrăgea numerar. Întotdeauna își amintea să scadă taxele de utilizare a cardului și să adune dobânda meschină a băncii. Și, în ciuda suspiciunilor sale, nu fusese niciodată jecmănit. De fiecare dată, socoteala era exact așa cum prevăzuse. Nu fusese niciodată nici surprins, și nici enervat.

Până în dimineața aceea, în Portland, când a fost surprins, dar nu tocmai enervat. Pentru că balanța era cu peste o mie de dolari mai mare decât ar fi trebuit să fie.

Cu exact o mie treizeci de dolari mai mare, potrivit calculelor mintale ale lui Reacher. O greșeală, în mod evident. A băncii. O depunere într-un cont greșit. O eroare care urma să fie îndreptată. Nu intenționa să păstreze banii. Era optimist, dar nu prost. Apăsă un alt buton și solicită ceva care se numea mini-extras. Dintr-o fantă se ivi o fâșie de hârtie. Pe ea era tipărită cu un scris șters o enumerare de cel puțin cinci tranzacții în contul lui. Trei dintre ele reprezentau retrageri de numerar de la bancomate, de care își amintea foarte bine. Una era cea mai recentă plată a dobânzii de către bancă. Iar ultima, o depunere în valoare de o mie treizeci de dolari, făcută în urmă cu trei zile. Prin urmare, asta era. Fâșia de hârtie era prea îngustă pentru a avea coloane separate de credit și debit, astfel încât depozitul era trecut între paranteze pentru a i se indica semnul pozitiv (1030,00).

O mie treizeci de dolari.

1030.

Nu era neapărat un număr interesant, dar Reacher rămase o clipă privindu-l. În mod evident, nu era un număr prim. Niciun număr cu soț, mai mare de doi, nu poate să fie prim. Rădăcina pătrată? În mod evident cu foarte puțin mai mare de treizeci și doi. Rădăcina cubică? Ceva mai puțin de zece virgulă zece. Factori? Nu prea mulți, dar printre ei se numărau 5 și 206, evident, alături de 10 și 103 și chiar mai elementarele 5 și 515.

Așadar, 1030.

O mie treizeci.

Era o greșeală.

Probabil.

Sau poate că nu era o greșeală.

Reacher scoase cincizeci de dolari din bancomat și, cotrobăind prin buzunare după mărunțiș, plecă în căutarea unui telefon public.

Găsi unul în incinta autogării. Formă din memorie numărul băncii sale. Nouă patruzeci pe coasta de vest, douăsprezece patruzeci pe coasta de est. Era pauza de masă în Virginia, dar trebuia să se găsească cineva să-i răspundă.

Și, într-adevăr, se găsi. Nu era cineva cu care Reacher mai vorbise, dar părea să fie competentă. Probabil, vreo șefă de birou care fusese lăsată la post în timpul pauzei de masă. Își spuse numele, dar Reacher nu-l înțelese. Pe urmă se lansă într-o introducere îndelung repetată, destinată să-l facă să se simtă un client valoros. Așteptă să termine și îi spuse despre depunere. Ea se arătă uimită că un client sunase în legătură cu o greșeală a băncii, greșeală care era în favoarea lui.

— Este posibil să nu fie o eroare, zise Reacher.

— Așteptați să vi se facă această depunere? întrebă ea.

— Nu.

— Există terți care să facă în mod frecvent depuneri în contul dumneavoastră?

— Nu.

— Atunci este posibil să fie vorba despre o eroare. Nu credeți?

— Vreau să știu cine a făcut depunerea.

— Pot să vă întreb de ce?

— Ar dura să vă explic.

— Aș dori să știu, zise femeia. Altfel, pot fi invocate chestiuni legate de confidențialitate. Dacă, dintr-o eroare, banca divulgă altcuiva afacerile unui client, e posibil să încălcăm tot felul de reguli, reglementări și practici etice.

— E posibil să fie un mesaj, zise Reacher.

— Un mesaj?

— Din trecut.

— Nu înțeleg.

— Din trecutul meu de polițist militar, zise Reacher. Transmisiunile radio ale poliției militare sunt codificate. Dacă un polițist militar are nevoie urgentă de ajutorul unui coleg, lansează pe radio codul zece treizeci. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Nu prea.

Reacher zise:

— Mă gândesc că dacă nu știu numele celui care a făcut depozitul, atunci este o greșeală care valorează o mie treizeci de dolari. Însă dacă o cunosc pe această persoană, este posibil să fie un apel de ajutor.

— Tot nu înțeleg.

— Uitați-vă cum se scrie. Este posibil să fie codul radio zece treizeci, nu o mie treizeci de dolari. Uitați-vă la cum e scris pe hârtie.

— Dar această persoană nu ar fi putut pur și simplu să vă dea un telefon?

— Nu am telefon.

— Atunci să vă trimită un e-mail? Sau chiar o scrisoare.

— Nu am niciun fel de adresă.

— Și atunci noi cum luăm legătura cu dumneavoastră de obicei?

— Păi, nu luați legătura.

— O depunere în contul dumneavoastră ar fi un mijloc de comunicare foarte ciudat.

— S-ar putea să fie singurul.

— Unul foarte dificil. Ar trebui ca să vă depisteze cineva contul.

— Exact asta spun și eu, zise Reacher. Ar trebui să fie o persoană inteligentă și capabilă să facă acest lucru. Iar dacă o persoană inteligentă și capabilă are nevoie de ajutor, înseamnă că e un necaz mare pe undeva.

— Ar fi și costisitor. Cineva ar trebui să renunțe la peste o mie de dolari.

— Exact. Persoana respectivă ar trebui să fie inteligentă, capabilă și disperată.

Tăcere în receptor. Pe urmă:

— N-ați putea să vă faceți o listă cu cine ar putea să fie și apoi să-i verificați pe toți?

— Am lucrat cu o mulțime de oameni inteligenți. Cu majoritatea, în urmă cu mult timp. Mi-ar lua săptămâni întregi să-i găsesc pe toți. Pe urmă, ar putea să fie prea târziu. Și oricum, nu am telefon.

Din nou, tăcere. Cu excepția sunetelor operării pe tastatură.

Reacher zise:

— Căutați, nu-i așa?

Femeia îi răspunse:

— Zău că nu ar trebui să fac asta.

— N-o să vă dau de gol.

Linia telefonică amuți. Zgomotul tastaturii încetă și el. Reacher știa că tipa avea numele pe ecran, chiar în fața ochilor ei.

— Spuneți-mi, zise el.

— Nu pot să vă spun pur și simplu. Va trebui să mă ajutați.

— În ce fel?

— Dați-mi indicii. Astfel încât să nu trebuiască să vă spun eu totul.

— Ce fel de indicii?

Femeia îl întrebă:

— Ei bine, ar putea să fie vorba despre un bărbat sau despre o femeie?

Reacher zâmbi scurt. Răspunsul era conținut chiar de întrebare. Era o femeie. Așa trebuia să fie. O femeie inteligentă, inventivă, capabilă de imaginație și gândire paralelă. O femeie care avea cunoștință de obsesia lui de a aduna și a scădea.

— Lăsați-mă să ghicesc, zise Reacher. Depozitul a fost făcut în Chicago.

— Da, cu un cec prezentat personal, printr-o bancă din Chicago.

— Neagley, zise Reacher.

— Acesta este numele pe care îl avem și noi, zise femeia. Frances L. Neagley.

— Atunci uitați că am purtat această conversație, zise Reacher. Nu a fost o eroare bancară.